

# «Σχολείο χωρίς μέλλον, ζωή χωρίς μέλλον»

Της Ευγενίας Σιούτη \*

**Α**ισθάνθηκα την ανάγκη να πω μερικά λόγια, έξω από τα δόντια, για το έγκλημα που επιτελείται αυτές τις μέρες στο χώρο της εκπαίδευσης (συγχωνεύσεις, κατάργηση ολοήμερων σχολείων, αιφνιδιαστική άρση του δικαιώματος επιλογής της 2ης ξένης γλώσσας σε Δημοτικά και Γυμνάσια και έπεται συνέχεια...). Είμαι αγανακτισμένη, οργισμένη αλλά και αποφασισμένη να αντισταθώ με όλες μου τις δυνάμεις. Να υπερασπισθώ το δικαίωμα στη δουλειά μου, τα όνειρά μου για το δημόσιο σχολείο, έτσι όπως εγώ το εννοώ και πάνω απ' όλα τους μαθητές μου.

Τους μαθητές μου που, ενώ τους είχαν υποσχεθεί τον ουρανό με τ' άστρα (πρώτα ο μαθητής), τους επιφυλάσσουν ένα σχολείο φτωχό, αποδομημένο, αποστεωμένο, συγκεντρωτικό, ένα σχολείο στηριγμένο στην κοινωνική ανισότητα. Ένα σχολείο χωρίς μέλλον, μια ζωή χωρίς μέλλον.

Είμαι καθηγήτρια Γερμανικών και ζω τις τελευταίες μέρες το θέατρο του παραλόγου. Αν δεν έχω χάσει την οργανική μου θέση μέχρι τώρα, είναι μαθηματικά βέβαιο ότι θα τη χάσω αύριο, μαζί με χιλιάδες άλλους συναδέλφους μου. Βιώνω τον εφιάλτη της μετάταξης, πράγμα που για μια μάχιμη εκπαιδευτικό σημαίνει παροπλισμό και ψυχική εξόντωση. Μου είναι αδιανόητο να μου στερήσουν την τάξη. Είναι σαν να μου στερούν τον αέρα που αναπνέω.

Στην ερώτηση «τι επαγγέλεσθε» απαντούσα πάντα με περηφάνια, καθηγήτρια. Ναι, καθηγήτρια, αυτό ήταν που ήθελα πάντα, αυτό και τίποτα άλλο. Υπηρέτησα με πάθος και αυταπάρνηση το επάγγελμά μου, που το θεωρούσα πάντα λειτουργήμα. Ήμουν ένας ευτυχισμένος άνθρωπος, γιατί κοιτώντας γύρω μου τους συνανθρώπους μου

να βλέπουν την εργασία τους ως πάρεργο, καταλάβαινα το πλεονέκτημα να κάνει κανείς αυτό που αγαπάει και έχει σπουδάσει. Είμαι 53 ετών, αλλά μέσα στην τάξη, κοιτώντας τα πρόσωπα των μαθητών μου, αποκτούσα δυνάμεις και κουράγιο 20χρονης. Η επαφή με ό,τι πιο νέο, φρέσκο και αγνό με τα νιάτα δηλαδή, είναι πηγή αναγέννησης.

Ζούμε σε μια πολυπολιτισμική κοινωνία. Έτσι, η γνώση της ξένης γλώσσας αποκτά βαρύνουσα σημασία. Είναι σταθερή πεποίθησή μου, όλα αυτά τα χρόνια που διδάσκω, ότι εκτός από τα τυπικά (γραμματική, συντακτικό, λεξιλόγιο) το άνοιγμα του μαθήματος της ξένης γλώσσας σε τομείς όπως ο πολιτισμός, η ιστορία, η επιστήμη, η λογοτεχνία, όπως και στοιχεία της καθημερινής ζωής, είναι ένας ασφαλής δρόμος, για να αποκτήσουν οι μαθητές καλύτερες γνώσεις, αλλά ταυτόχρονα και πολυπολιτισμική κουλτούρα. Γι' αυτό στο μάθημά μου έχει θέση ο Μπρέχτ, ο Γκέτε, ο Σίλερ, ο Μότσαρτ αλλά και οι Σκόρπιος, ο Βιμ Βέντερς κ.λπ.

Πάντα πίστευα ότι ο καθηγητής δεν πρέπει να είναι μονοδιάστατος, δεν πρέπει να εκπαιδεύει, αλλά να παιδεύει, να πλάθει πνευματικά και ψυχικά τους μαθητές του να γίνονται ελεύθεροι άνθρωποι, με γνώση και κρίση, με τεχνικές αναθεώρησης και με αγωνία απελευθέρωσης.

Όλα αυτά τα χρόνια αγωνίστηκα για ένα δημόσιο σχολείο ζωντανό, ανοιχτό στις ανάγκες και τις ανησυχίες των νέων, αλλά και τις πραγματικές ανάγκες της κοινωνίας. Αγωνίστηκα και ονειρεύτηκα μαζί με τους μαθητές μου ένα σχολείο με θέα στη ζωή και το μέλλον. Γι' αυτό και έζησα μαζί τους, μέσα από πληθώρα προγραμμάτων, σαγηνευτικά ταξίδια στη γνώση,

τον πολιτισμό, το περιβάλλον, την αλληλεγγύη. Προγράμματα που τα λαχταρούσαν και τα λαχταρούν όπως η διψασμένη γη τη βροχή. Κι όμως, θυσιάζονται σήμερα ως ασύμφορα και δαπανηρά. Διαφορετική γνώση που έσπαγε τη μονοτονία της σχολικής καθημερινότητας, που άνοιγε παράθυρα γνώσης και ονειροπόλησης σε κάτι πιο τρανό και πιο μεγάλο.

Αυτήν τη δυνατότητα τους τη στερούν σήμερα, συρρικνώνοντας ακόμη περισσότερο τις ελάχιστες παροχές που υφίσταντο μέχρι χτες. Με λιγότερους καθηγητές, μεγαλύτερα σε αριθμό τμήματα και με τη λογική «να βγάλουμε και από τη μύγα ξύγκι».

Και όλα αυτά μέσα σε ένα σύστημα εντατικοποίησης για μια θέση, αύριο, στα ΑΕΙ και, μεθαύριο, στην ανεργία. Θεωρώ, λοιπόν, ότι είναι κρίμα και άδικο να στερούνται οι μαθητές τα αυτονόητα και οι δείκτες της οικονομίας να μετρούν περισσότερο από τις παιδικές και εφηβικές ψυχές τους.

Ζητώ, λοιπόν, να μ' αφήσουν ήσυχη να συνεχίσω να κάνω τη δουλειά μου ως εκπαιδευτικός! Ζητάω πολλά; Την απάντηση τη δίνει, απaráμιλλα, ο Μπέρτολτ Μπρεχτ στον *Κύκλο με την κιμωλία*.

Εσείς, εσείς ακροατές της ιστορίας του κύκλου με την κιμωλία σημειώστε τη γνώμη των παλιών. Εδώ πρέπει να ανήκει, αυτό που είναι εδώ,

σ' αυτούς που είναι καλοί γι' αυτό. Δηλαδή τα παιδιά στις καλές μητέρες, για να ευδοκιμούν. Τα αμάξια στους καλούς αμαξάδες, για να οδηγούνται καλά. Και η κοιλάδα στους ποτιστές, για να δίνει καρπούς.

Η Ευγενία Σιούτη

είναι καθηγήτρια Γερμανικών στο 2ο Γυμνάσιο Ηλιούπολης